

րիւ կը սկըսի մօտենալ, ու սոխակն իր առանձնութեան տեղէն օդը կը թրթռայրէ՝ վեհագոյն երաժշտական յարմարութեամբն, որուն ձայնին ուշադիր կ'ըլլան պարզ թռչնոց, երկրաբոյս աւարածոց վրայ ալ կայտառ շարժում մը կ'ազդի. ծաղկանց ճիւղերը անզգալապէս՝ բայց շուտով կը սկըսին ուռիլ ու ճեղքիլ, պտկունքն զլուխ կ'արձրկեն և կենդանատու մղմամբ ածիլ կը սկըսին: Ետոյ շրջաբոլոր տերևոց մէջէն շառաւեղ մը կ'արձրկուի ու կարգըստ կարգէ ներդաշնակ յարմարութեամբ կ'ուռճանայ կը ստուարանայ, շուտ ու քիչ ժամանակի մէջ: Ոմանք ալ աւելի ճոխ ու առատ, սաղարթապատ ու հերարձակ ճղիկներով կ'երեւան կը տատանին: Անդիէն կակաջն, նարգէսն ու փեղեման՝ զուարթարար բուրմամբ օդը կը քաղցրացնեն: Քիչ մը հեռու՝ սիրատարի մարգագետնի մը վրայ կը խայտան արածելով դառանց ու եղանց պար մը, և հովուական սրնգին արձագանգէն հեռու չեն մոլորիր: Ո՞ր մէկն ըսեմ, հազար ու մէկ զմայլմանց ժամանակ է. տրտմութիւն ու սուգ չեն կրնար սրտիդ վրայ բռնանալ, այնքան զօրաւոր է բնութեան տպաւորութիւնն:

Բայց մենք առ այժմ թողլով մեր գեոափթիթ պարտէզը, նայինք մէկ մ'ալ հոն առաջին բացուած ծաղկին,

Ի ԺՄԻՏ ՄԱՆԻՇԱԿԻՆ

Ձինչ այս նըշոյ գեղանրսիհ նըկարէն: —

Նախկին ի փայլ երփներանգ,
Մինչ վերագարձ ճեմի գարուն՝
Պարկեշան է գա Մանիշակ:

Շունչ բընութեան սիրագեղուն:

Իբրեւ զի բոյր անուշահոտ ընդ եթեր
Սփռեալ՝ փառաց հանուրց հաստէն ի հրաւեր՝
Գայ պատգամաբեր:

Բաբէ. զեմրդ ի մէն թերթից շաղք կաթեն.

Հովանաձև առկախեալ
Ի քառաթերթ յեռեալ պարոյր,
Եւ ըզճղիս ամփոփեալ
Ի ձողաբարձ ցօղուն հաստոյր,

Կայ ծիծաղի գեղածղիեալ հովասուն
Մշտազըւարձ ընդ օդ հեղիկ եւ թըրթռուն
Հըսկող ընդ այգուն:

Հրճուանք թէ սուգ աղէ գուշակքդ այդ իցեն...

Ո՛հ, ինձ թըւի սիրաբար
Թէ առկայծէ սէր ի սրտի.
Այլ յեղեղուկ ի ափսար
Բերէ եւ գէմըս կրկնակի:

Ի ծիւ կայտառ ակնախրտիդ լուսաթոյր
Վաղ թէ խամրի՝ զերկրաւ տարած ի համբոյր,
Ո՞ր յայնժամ ինձ դիւր:

Ո՛հ մանիշակ, գու լըբելոց ապաւէն...

Յամպրոպայոյդ ի զըռոյթ
Մինչ նահանջին ի յետս աղմուկք,
Ձինչ պարզութեան ի ծածկոյթ
Դու մըխիթար խորոց ծածուկ.

Ի փայլ տեսոյ քոյինակերպ անգործու՝
Կեանք դաշկահար ծողր արձակեն կենսատու
Ի մըռայլ աղու:

Իբր ինձ ի յուշ հասակ տըխեղծ դայ աստէն.

Այն խանդակաթ սուրբ ծիծաղ՝
Որ յանմըրուր սահէր ճակատ.
Հանգոյն եւ ամբ... այլ աւանդ,
Խորշակահարք արգ աննըկատ:

Յոյս ապանի լըցեալ ըզսիրտ միայն լոկ՝
Ի ստուեր ծոցոյ ամանակին անողբ
Թողու մէն անոք:....

Իբր երերուն սահեալ ամբ
Յենու լերանց ըզբարձամբ,
Կամ գօս տերեւ հողմազնաց
Ղօղի վիմացն ի կըցուած,
Կամ վայրաւատին
Հանգոյն ճնճղիկն՝
Որ ի մագլաց գիշատիչ
Ճըռուողելով եւ ի ճիւղ
Խնդրէ զհովանի
Թեւոց մայրենի,

Այսպէս թէ յիմ սիրտ հարցի խռով,
Առ քեզ, Աստուած, գիմեմ յուսով:

Ձի՛ եւս աղէ տակաւին՝
Որ կըրէ սիրտ երկնանուէր
Հայի խնդրել ընդ գետին
Ըզկեանս, ըզյոյս եւ ըզսէր.
Ընդէր ոչ թիկնադարձոյց
Երկրայնոց սուտ խըճըճից
Ողջունէ նա զբոցալոյս
Արշալըբոց ցոլս ամբիծ:
Ձի՛ եւս աղէ տակաւին
Թարթափի սիրտ ընդ գետին:

Բնութեան խորոցն ծածուկք՝

Առ քեզ, Տէր, չեն անըստոյգք.

Առ գիտութեամբդ ամենաբաւ:

Ձինչ եւ իմ սիրտ իցէ բընաւ:

Աղէ բարբառ Բարձրելոյն՝

Ազդեալ եւ յիս զեթերաշունչ քո պատգամ,

Իբր յառաւօտ դարնայնոյն

Ծագէ զըւարթս այս մանիշակ ծաղկերամ:

Հ. ԱՆՏՈՆ ՍԻՈՆԵԱՆ